

сухи тютюневи листа, бѣше домашниятъ музей на Хаджи Ибрахима. Всички вещи, които бѣха събрани въ него, не служеха вече за нищо, но всѣка една бѣше скжпъ споменъ. Имаше ведра, чебъри, кръклиги, овчарски геги, чанти, кожени селяхлъци, седла съ широки желѣзни стремена, юзди, украсени съ тежки и многобройни пискюли отъ червенъ ибришимъ, нагрѣдници, на които висѣха голѣми зжби отъ глиганъ, споени като полумесець. После — кулаклии ножове, пиринчени барутници, дълги по нѣколко метра хергелджийски камшици. Но между тоя стариненъ инвентаръ най-много се хвърляше въ очи едно нѣщо: това бѣха нѣколко пълни комплекта отъ звънци — хлопотари.

Овчарската слабостъ къмъ тоя родъ украшения ми бѣше известна, но това, което виждахъ сега, бѣше съвсемъ ново и особено. Звънцитѣ бѣха два вида: отъ тучъ и отъ желѣзо. Като се започне отъ най-малкитѣ, следваха по редъ други съ сжщо такава форма, но все по-голѣми и по-голѣми. Цѣлиятъ комплектъ имаше дванайсетъ номера. Желѣзнитѣ бѣха още по-голѣми, приличаха на попски шапки и последниятъ номеръ имаше невѣроятни размѣри — почти колкото единъ котелъ. Масштабътъ на физическитѣ сили каточе е билъ по-другъ въ миналото. Въ музеитѣ ние всѣкога се питаме какви хора е имало нѣкога, за да могатъ да въртятъ нѣкогашнитѣ грамадни